

Sygn. akt IV CSK 441/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku R. G.
przy uczestnictwie G. G., I. G., M. G., B. D., K. G., X. Y. i A. S.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący w skardze powołał się na przesłanki z pkt 1, 2 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c., to jest występowanie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów i oczywistą zasadność skargi. Analiza skarżonego postanowienia i treści skargi nie uzasadnia jednak przyjęcia, że przesłanki te w sprawie wystąpiły.

Zagadnienie prawne, które skarżący sformułował w skardze, nie ma waloru istotnego. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał na potrzebę manifestowania charakteru władztwa posiadacza, w szczególności w sytuacji, gdy posiadanie zmierza do nabycie przez zasiedzenia udziału we współwłasności, wskazując, że w takiej sytuacji wyłączone jest wręcz działanie domniemania z art. 339 k.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 czerwca 2010 r. III CSK 300/09, nie publ., z dnia 1 kwietnia 2011 r. III CSK 184/10, OSNC-ZD z 2012 r., nr 2, poz. 2 oraz z dnia 15 maja 2013 r. III CSK 263/12 i z dnia 24 maja 2013 r. V CSK 269/12, nie publ.).

Jeżeli, zdaniem skarżącego, zachodziła potrzeba wykładni przepisów powinien był on w skardze wskazać te przepisy oraz przytoczyć argumenty przemawiające za tezą o potrzebie ich wykładni, w szczególności powinien był wskazać na rozbieżne orzecznictwo. Tymczasem, w skardze żadne przepisy w ramach tej przesłanki nie zostały wskazane, a lapidarna argumentacja wiąże się z zagadnieniem, którym Sąd Najwyższy zajmował się w wyżej przytoczonych orzeczeniach, zajmując jednolite stanowisko.

Nie ma też żadnych podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Ta przesłanka występuje wówczas, gdy mamy do czynienia z elementarnymi błędami sądu w zakresie stosowania prawa materialnego czy też

procesowego, widocznymi od razu, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Taka sytuacja w sprawie miejsca nie miała.

Reasumując, skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ §1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczyni do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]

es